

[Poul Møller.]

I modsætning til det ærede medlem hr. K. B. Andersens lovsang over regeringens gode gerninger og hans dybdeboringer i den politiske fortid forekommer det mig, at den højtærede statsminister med klædelig åbenhed skildrede skævheden i den økonomiske udvikling, vi befinder os i, og som vi faktisk har befundet os i, siden den højtærede statsministers og det ærede medlem hr. K. B. Andersens parti gik til valg på at gøre de gode tider bedre. Der hviler, som jeg tidligere har sagt, et tungt ansvar på regeringen for det, vi oplever. Da man gjorde magtesløsheden til sit princip og overlod det til interessegrupperne at rive den økonomiske stabilitet i stumper og stykker, svigtede staten og regeringen sin pligt.

Den højtærede statsminister var som udenrigsminister på afstand af disse begivenheder, og derfor er han mindre belastet. Det er vel også derfor, han så åbent i sin tale lagde kendsgerningerne på bordet om det umådeholdne valutaforbrug, om det manglende forhold imellem indkomst- og produktionsudviklingen og om de vanskeligheder og farer, der truer os så stærkt.

Til hans analyse har jeg ikke meget at føje, men nok til hans konklusion. Den fare for den fulde beskæftigelse, han fremmanede, det svind i valutabeholdningen, han omtalte, den fortsatte stigning i omkostningsniveauet, der undergraver vor konkurrenceevne, og som statsministeren så klart skildrede, alt det førte ham kun til en almindeligt holdt erklæring om, at der må vises tilbageholdenhed fra alle sider. Men hvad mente statsministeren med ordet tilbageholdenhed? Han har fortalt os, at væksten i indkomsterne på andet år overstiger væksten i produktionen. I to år steg indkomsterne, blev det sagt i åbningstalen, med 20 pct. og produktionen med 10 pct. Jeg er tilbøjelig til at tro, at dette sidste tal endda er i overkant; men selv 20 pct. og 10 pct. vidner dog om, at tilbageholdenhed ikke er nok. Hvad mener regeringen, når statsministeren siger, at

„indkomstfremgangen må holdes inden for de rammer, produktionsfremgangen sætter“,

når disse rammer for længst er overskredet? Statsministeren mente, at forpligtelsen til tilbageholdenhed navnlig påhviler de kredse,

„der har gode eller middelstore indkomster, eller som i højere grad end andre har nydt godt af de sidste års fremgang“.

Statsministeren ved, at ingen vil melde sig; alle vil sige: det var ikke mig, men de andre, der blev tænkt på.

Jeg tror, den højtærede statsminister bør drage fastere konklusioner fra første færd. Det er mit partis opfattelse, at det, landet trænger til, er en omkostningspause, hvis vi skal klare os i fællesmarkedet, hvis vi skal fastholde den fulde beskæftigelse, hvis vi skal genskabe en valutareserve, der ikke udelukkende beror på udenlandske lån, hvis vi skal tvinge vort renteniveau nedad og i det hele få orden i økonomien. En omkostningspause i dette ords egentligste betydning er det, vi har brug for.

Der står ingen steder skrevet, at et folk hvert andet år vil være i stand til at forøge sin levestandard alle sammen på én gang, slet ikke når man har taget på forskud i så rigelig grad, som vi har gjort det. Men givet er det, at et folk, som mener at have ret til alle goder uden at ville anstrenge sig mere — men tværtimod mindre — et sådant folk vil vågne op en dag med de smerteligste erfaringer.

Jeg er bange for, at den fulde alvor ikke er gået op for alle i vort folk og heller ikke herinde. Her udtaler man sig vagt, hvor man burde være hvas. Jeg ved godt, at politik til syvende og sidst er en kamp om flertallet, og at det ikke hjælper nogen at have ret, hvis han ikke får det. Men jeg er samtidig aldeles overbevist om, at vi befinder os i en situation, hvor de, der har ansvaret for landets økonomi, må påtage sig den pligt at tale andre imod, selv om de derved efter en normal politisk tankegang udsætter sig for en betydelig risiko.

Vi vil fra det konservative folkepartis side iagttage udviklingen fra dag til dag, og vi vil forbeholde os ret til at tage selv et vidtgående initiativ, hvis der i de kommende måneder viser sig optræk til at svække vor økonomi yderligere. Vi vil ikke sidde med hænderne i skødet og være passive iagttagere, medens interesseorganisationer splintrer det økonomiske grundlag, vi står på, og som vi søgte at styrke ved forsommerens politiske forlig.

En formand for en af de store lønmodtagergrupper har for nylig udtalt, at det ikke er